

Satunnaiset Seikkailijat II

Lauri Hemming, Antti Varheenmaa ja Kimmo Aromaa

Kevätretki Midwinter-regattaan

Viimekeväiset MM-kisat jättivät jotain hampaankoloon, joten aloimme syksyllä pohtia revanssia Miamin vesillä tälle keväälle. Miehistönä sama porukka kuin viime vuonna. Lauri järjesteli talvella vuokraveneen Allenilta ja majoituksen samasta hotellista (Double Tree) kuin viimekerralla. Hotelli oli tunnetusti hyvällä paikalla pursiseuraan nähden. Matkamessujen tarjouksesta löytyi vielä sopivanhintainen Finnairin suora lento, joten lentoaikakin lyheni siedettävämmälle tasolle, vain 10h puuduttavaa istumista ”polvet silmäkuopissa”. Samassa koneessa olivat mukana myös Karhusaaret (Maija, Waltsu ja Wilma) menossa kylään mummolaan.

Näkymä vesillelaskupaikalta

Olimme hyvissä ajoin ennen regattaa paikan päällä, joten harrastelimme turismia pari päivää. Olimme saaneet kutsun vierailta Ritva ja Pepe Pyn luona ja vietimme hauskan illan heidän kauniissa kodissaan kylpien, seurustellen ja ruokaillen. Kiitos heille saamastamme vieraan-varaisuudesta.

Veneen saimme ennen regattaa vasta myöhään iltapäivällä, joten pikainen perehtyminen viritelmiin, säätöjen toimintaan ja rikaaminen jäivät ainoiksi veneeseen tutustumisiksi ennen kisapäivää. Maston kanssa oli vähän sovittelamista, koska mastoa oli käytetty jossain toisessa veneessä aiemmin ja vanteissa oli jatkopalat, jotka eivät sopineet tähän veneeseen. Niitä jouduimme vähän muuttelemaan, jotta saimme kepin pystyyn. Rikasimme veneen Nortin ohjeita lukien ja paremmasta tietämättä ajoimme niillä trimmeillä. Vesille ei ehtinyt millään harjoittelemaan, koska pimeys oli totaalinen klo 19.00.

Koska edellisestä harjoittelustamme oli aikaa vuosi ja vene oli vieras, päätimme mennä ajoissa rantaan ja lähteä vesille hyvissä ajoin treenaamaan ja hakemaan

säätöjä. Olimme ensimmäisenä menossa ulos kapeaa väylää pitkin n. kaksi tuntia ennen starttiajankohtaa. Rata-alueella ajelimme säätöjä ja manöövereitä ja totesimme kaiken toimivan veneessä erittäin hyvin. Tuuli oli n. 8 m/s ja aallokko lyhyttä ja terävää. Päivän mittaan tuuli nousi vielä 10 m/s:iin. Veden lämpötila 25 astetta ja ilma 30 astetta. Ei tullut vilu vaikka ajettiin shortseissa koko päivä. Toinen päivä alkoi samanlaisena mihin edellinen päättyi. Viimeiseen lähtöön tuuli moinasi n. 6 m/s:iin.

Starttien merkitys oli erittäin suuri. Aktiivinen vapaan lähtöpaikan hakeminen ja tilan tekeminen isossa fleetissä vaatii työtä ja onnistuimmekin tässä melko hyvin. Toisesta rivistä ei olisi ollut mitään toivoa saada siedettävää tulosta, koska lähdöt kestivät yleensä vain n. tunnin. Ratana oli MM-kisoista tuttu nakki-rata ja maaliin tultiin spinulla viimeistä lähtöä lukuunottamatta.

Tuulen suunnassa ei päivän aikana tapahtunut suurempia muutoksia, joten venevauhdin merkitys korostui koko regatan aikana. Krysseillä pärjäsimme melko hyvin muiden vauhdissa ja jopa ajoittain pystyimme ajamaan ylemmäksi kuin lähikilpailija. Yleisin tapa menettää sijoja on pysäyttämällä vauhti aaltoon, jolloin joku menee aina ohi ennen kuin olet saanut uudelleen vauhdin veneeseen. Parhaimmillaan olimme ylälipulla kuudes, mutta lenseillä tipuimme joitakin sijoja. Manööverit menivät hyvin, mutta aallokossa ajamisessa spinulla jäimme kärkeä jälkeen. Veneen pitkäaikainen liikuttaminen aalloissa korostuu kovassa tuulessa, kun keulaa työnnetään jatkuvasti edessä olevaan aaltoon. Oikea-aikainen skuutin kiskominen edesauttaa liukuun pääsyä, mutta kun keula tai perä kyntää, niin liuku jää lyhyeksi. Tätä ei yleensä

Veneen rikausta sokkona

päästä Suomessa harjoittelemaan, koska pääsääntöisesti kisat ajetaan järvillä tai muuten sisävesillä, joissa aallokko on olematonta. Oli aallokossa ja kovassa tuulessa ajamisessa muillakin ongelmia, koska molempina päivinä joukossamme oli useampia uimariyhtymä, useimmiten kaatoivat veneensä luuvartiin painettuaan liian alas lenssiä.

Taktisesti purjehdus on helppoa. Kun pääsee startista kärkeen, eikä päästä ketään ohi, niin yleensä voittaa.

Päivän jälkeen rantaan menossa

Tässä emme kuitenkaan onnistuneet, joten kääntömerkeillä jouduimme ratkomaan uudenlaisia taktiikoita, joihin Suomen pienissä lähdeissä ei olla totuttu. Paapuuri-lähestyminen ylälipulle ei oikein toiminut, koska laylinelle on kertynyt jo tasainen nauha alas laskettelevia veneitä ja siitä ei löydy koloa mihin kääntää. Kerran jouduimme itse tähän tilanteeseen ja löysimme itsemme merkissä kiinni. Vaikkakin sakkokierros tuli nopeasti tehtyä jiihin kautta, niin hetkessä ehti mennä 15 venettä ohi. Lisäksi jäimme vielä kaikkien alapuolelle, joka haittasi vielä lisää jatkosuunnitelmia. Levityspoijun jälkeen pääsimme kuitenkin heti jiihin laumasta ulos, ja pystyimme keskittymään oleelliseen, eli vauhdin pitämiseen. Viimevuonna opitut kuviot alalipun portilla toimivat pääsääntöisesti ja näistä selvisimme melko hyvin joka kerralla.

Suurin haaste on oppia maksimoimaan aaltojen hyödyt lenseillä ja minimoimaan haitat krysseillä. Tällä kertaa härmäläiset eivät olleet aivan heitopusseja, mutta paljon opittavaa on suurista kisoista. Kokonaisuutena regatasta jäi hyvä mieli.

Kimmo Aromaa
satunnainen keulagasti